

СРПСКА ЕНИЦИЈАЛОГИЈА

СРПСКА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА

Том II

В – Вшетечка

МАТИЦА СРПСКА
СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ
ЗАВОД ЗА УЏБЕНИКЕ

НОВИ САД – БЕОГРАД 2013

ВУКИЋЕВИЋ, Емилија, шумарски инжењер, универзитетски професор (Међулужје код Младеновца, 9. XII 1921 – Београд, 6. VI 2003). Дипломирала је на Шумарском факултету у Београду 1949. и на истом факултету постала асистент 1950. Докторирала 1961. као прва жена доктор шумарских наука у Југославији, а дисертација се тиче природног обнављања шума на шумским пожариштима. Бирана у свим звањима, а од 1973. редовни професор Декоративне дендрологије на Институту за пејзажну архитектуру истог факултета. За тај предмет је написала уџбеник *Декоративна дендрологија* (Бг 1974). Радила је на изради вегетациске карте Југославије (1:200.000). Учествовала је у изради *Флоре СР Србије* и за то дело добила колективну Октобарску награду града Београда. Била је продекан (1962–1965) ШФ, те председник савета (1978–1980) и директор (1980–1982) Института за пејзажну архитектуру и хортикултуру и др. Одликована је 1970. Орденом рада са златним венцем.

ДЕЛА: и Т. Цинцовић, М. Којић, „Орах (*Juglans regia L.*) у западној Србији”, ГПМ, 1976, сер. Б, 31; „Карта природне потенцијалне вегетације и педолошка карта урбаних простора Сокобањске котлине”, ГШФ, 1990, 71/72; „Карта актуелне вегетације мелиоративне јединице Гоч – Гвоздац”, ГШФ, 1991, 73; и О. Мијановић, Ф. Ђаконовић, „Украсне биљне врсте Врањанске Бање”, ГШФ, 1992, 74(2).

ЛИТЕРАТУРА: *Седамдесет једина рада Шумарске факултета Универзитета у Београду*, Бг 1990.

В. В. Исајев

ВУКИЋЕВИЋ, Зоран, ветеринар, универзитетски професор (Београд, 26. XII 1927). Дипломирао (1954) и докторирао (1962) на Ветеринарском факултету Универзитета у Београду. После дипломирања запослио се на ВФ где је биран у сва наставна звања, а за редовног професора 1982. Провео је годину дана у Савезном центру за месо у Кумбору (Немачка). Предавао је предмет Зоохигијена, а за тај предмет, за студенте основних студија, коауторски је написао уџбеник *Зоохигијена* (и И. Пухач, Н. Хрговић, Бг–Рума 1985). Предмет његовог научноистраживачког рада везан је за проблеме дезинсекције, дезинфекције и дератизације, изградње објеката за домаће животиње и утицаја микроклиматских услова на производне резултате и здравље животиња („Утицај микроталасних фактора на узгој собних птица”, ВГ, 1978, 10). Посебан део активности В. односи се на изучавање анаеробних инфекција домаћих животиња и могућности њихове имуно-профилаксе (коаутор, „Epizooties de la vision dues aux aliments infectés par microbes anaérobies”, *Bulletin de l'Office International des Epizooties*, 1968, 70, 8). Највећи део истраживања у области анаеробних инфекција објављен је у водећим међународним

часописима или саопштен на међународним конгресима.

ДЕЛА: коаутор, „Possibilité d' utilisation d'un vaccin mixte contre l'avortement paratypique et les maladies provoquées par les anaérobies du mouton”, *Recueil de Médecine Vétérinaire de l'Ecole d' Alfort*, 1973, I.

ЛИТЕРАТУРА: Б. Ђукчић (ур.), *Библиографија Ветеринарске факултете у Београду 1936–1976*, Бг 1979; Љ. Цветковић (ур.), *Библиографија Ветеринарске факултете у Београду*, Бг 1986; Н. Шевковић (ур.), *50 година Ветеринарске факултете Универзитета у Београду*, Бг 1986.

М. Ж. Балтић

Илија Вукићевић
(РОМС)

ВУКИЋЕВИЋ, Илија, књижевник, професор (Београд, 15. VIII 1866 – Београд, 4. III 1899). Одрастао у чиновничкој породици, а дипломирао 1888. на природно-математичком одсеку Филозофског факултета Велике школе у Београду. Најпре радио као предавач ниже гимназије у Врању (1888–1890), затим у београдским гимназијама. Један је од покретача часописа *Дело* и његов први уредник (1894). Оболео је 1896. и умро од тешке психичке болести. Књижевни рад је започео 1885, а објављивао од 1887. Ране приповетке (1887–1890) настале су под утицајем Лазаревићеве и Веселиновићеве прозе, али већ приповетка *Свој трах* (1888) наговештава промене: заинтересованост за ониричку фантастику, физиолошко-биолошку мотивацију, тематизацију патолошког. Честе посете родитељима, а потом и службовање у Врању (где је био наставник Б. Станковићу) утицали су на стварање циклуса приповедака посвећених условима живота људи на граници: препознатљиве сијејне обрасце (посвађане комшије, растурене породице) смењују натуралистички интониране слике, а типизиране ситуације (нарушавање хармоничних односа) – „клинички случајеви” и дубље сагледавање човекове телесности и патолошких стања. После једногодишњег боравка у Женеви 1894–1895, под утицајем француских симболиста, окреће се уметничкој бајци и сложенијим формама у којима се укрштају пародични, бајковити, билијски

и алгоријско-сатирични елементи говом прозом мења се географске приповетке (границарске приповетке или „арнаутске слике”, тематски за српско-турску границу), уводе с крајеви у којима живе снажне пренестаном дотицају са смрћу и убија (мотив крвне освете у *Шкраба и Лутија рана, Под сунцем, Границар*), држава екстерно виђење лика (сваке не анализира, већ их „излаже“ – перспективизира их споља као да натуралистичког експеримента) фокусирају се на физиолошка стања и јаке емоције – страх, мржња, жудња (*Мишико Убјади*). Иновирао је ауторску бајку, подређујући структуру небајковитим жајима – фантастично је у служби с судбинске уклетости и проклетства његови бајковити светови песимис или апокалиптични. *Прича о селу Врању и Сими Стјуцији* је „злокобна бајка“ се кроз инверзије архетипских мотива витко транспонује у небајковито – фантично, алегорично, сатирично (потој сатира) или религиозно, а тиме стварају реалистични – епски, трговачки, народни. Написао је и две шаљиве једночиње *и људи и Леја була*. Заступљен је у *Бојићевића Анијолојији српске фантастике* Б. Вукићевића (1980).

ДЕЛА: *Приповетке*, Бг 1890; *Арнаутске приповетке* Мостар 1899; *Људско срце*, Бг 1901; *Целогодишњи* I–II, Бг 1929; *Прича о селу Врачима и Сими Стјуцији*, Н. Сад 1987.

ЛИТЕРАТУРА: Љ. Јовановић, „И. И. Вукићевић – живот и рад”, у: *Људско срце*, Бг 1901; Ј. Портирејт с њесама, IV, Зг 1926; Ј. Живковић, „Илија И. Вукићевић, живот и рад”, у: *Целогодишњи* II, Бг 1929; М. Р. Николић: „И. И. Вукићевић”, ЗМСКЈ, 1980, 28: 3; Б. Јевић, „Словенска и И. В.”, у: *Прича о селу Врачима и Сими Стјуцији*, Н. Сад 1987; Д. Живковић, *Европски савременици књижевности*, 5, Бг 1994; Д. Бошковић, „Онукове претпоставке бајковитог света И. В.”, КЛ 106.

Др. Вукићевић

ВУКИЋЕВИЋ, Милан, судија, народни посланик, добротвор (Београд, 1869 – град, 23. X 1941). У Београду завршио Гимназију и факултет. Радни век започео као помоћник у пожаревачком Првостепеној суду (1893–1895), потом као судија Првог степена поредног суда у Неготину (1895), Александрову (1896) и Крагујевцу (1897–1898), а у Србији као судија за ванпарничне поштанске службе (1899). У Државном савету био изабран за другог секретара (1908). Повлачио се са српском војском кроз Албанију. Главне контроле био 1919–1931. Издао је закон о одлуци Државног савета о компетенцији о надлежности Савета (1908). У време владе генерала Петра Живковића морало је да напусти државну службу.

СРПСКА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА

Издавачи

МАТИЦА СРПСКА, Нови Сад
СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ, Београд
ЗАВОД ЗА УЏБЕНИКЕ, Београд

За издаваче

Проф. др Драган Станић
Академик Никола Хајдин
Драгољуб Којчић

Лекијори

Милена Микић Враголић, Вера Василић

Корекцијори

Вера Василић, Бранислав Караповић

Комијујерски слој

Редакција Српске енциклопедије

Припрема за штампу

Наташа Прибићевић, Александар Прибићевић

Технички уредник

Вукица Туцаков

Штампа

Службени гласник, Београд

Тираж 5.000

ISBN 978-86-7946-121-6

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
0 / 9 (497 . 11) (031 . 038)

СРПСКА енциклопедија . Том 2 , В-Вишетечка /
[главни уредници Чедомир Попов, Драган Станић]. - Нови Сад :
Матица српска ; Београд : Српска академија наука и уметности :
Завод за уџбенике, 2013 (Београд : Службени гласник). - 980 стр. :
илюстр. ; 30 см

Тираж 5.000.

ISBN 978-86-7946-121-6

а) Србија - Енциклопедије б) Енциклопедије, националне
COBISS . SR - ID 281167623

К.Б. 34922

